

PRIORYTETY PREZYDENCJI FRANCUSKIEJ

(1 lipca – 31 grudnia 2000 r.)

Od 1 lipca do 31 grudnia 2000 r. Francja po raz jedenasty od czasu wkroczenia przez Europę na drogę wiodącą do zjednoczenia kontynentu będzie sprawowała przewodnictwo Rady Unii Europejskiej.

Prezydencja francuska pragnie oczywiście kontynuować rozpoczęte już prace, w szczególności zaś wysiłki Prezydencji portugalskiej, dla której wyraża swe uznanie. Również z tego względu Prezydencja francuska będzie zabiegać, by jej inicjatywy były spójne z zapoczątkowanymi przez poprzednie Prezydencje oraz z tymi, jakie podejmą następne.

W drugim półroczu 2000 r. należy rozważyć wiele istotnych dla przyszłości mieszkańców Europy kwestii, w szczególności zaś przygotować rozszerzenie Unii Europejskiej o państwa do niej kandydujące. Jednocześnie w duchu starań podejmowanych od kilku lat należy skuteczniej stawić czoło problemom odczuwanym przez obywateli kontynentu.

Toteż, na tak zarysowanym tle, działaniom Prezydencji francuskiej będą przyświecać trzy podstawowe cele, a mianowicie:

- zapewnić płynną realizację procesów związanych z modernizacją gospodarki i wzmocnieniem europejskiego modelu społecznego,
- przybliżyć Europę jej obywatelom,
- przygotować rozszerzenie Unii i wzmocnić pozycję Europy w świecie.

A. ZAPEWNIĆ PŁYNNĄ REALIZACJĘ PROCESÓW ZWIĄZANYCH Z MODERNIZACJĄ GOSPODARKI I WZMACNIANIEM EUROPEJSKIEGO MODELU SPOŁECZNEGO

Aby zapewnić rozwój gospodarczy Unii i wzmocnić spójność społeczeństw ją tworzących, modernizacja gospodarki i proces wzmocniania europejskiego modelu społecznego powinny przebiegać równolegle.

1. Europa wzrostu gospodarczego, zatrudnienia i innowacji

- Kontynuując wysiłki zmierzające do zmiany kierunków unijnych działań na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w marcu 2000 r. w Lizbonie Rada Europejska przyjęła zestaw wytycznych mających na celu wspieranie innowacyjności i konkurencyjności gospodarki europejskiej. Od tej chwili za strategiczny cel Unii uważa się osiągnięcie pełnego zatrudnienia do końca bieżącego dziesięciolecia oraz uzyskanie 3-proc. średniorocznego tempa rozwoju europejskiej ekonomiki.

Wymaga to jednak wzmocnienia roli oraz politycznej identyfikacji grupy jedenastu krajów tworzących strefę euro (Euro-11), jako operacyjnego instrumentu koordynowania polityki ekonomicznej, a także wzbogacenia treści *Ogólnych wytycznych w sprawie polityki gospodarczej państw członkowskich* oraz ich lepszego skorelowania z wytycznymi dotyczącymi zatrudnienia, jak również określenia nowych, wyrażonych liczbowo celów dotyczących zatrudnienia, a jednocześnie osiągnięcia postępu w harmonizacji systemów podatkowych i wdrażaniu założeń jednolitego rynku finansowego.

- Rada Europejska na posiedzeniu w Lizbonie jako cel dla Europy wyznaczyła **pierwszoplanową rolę w społeczeństwie informacyjnym, w społeczeństwie badań i innowacji**.

Dlatego też Prezydencja francuska będzie dążyła do realizacji decyzji podjętych w pierwszym półroczu 2000 r., a dotyczących, między innymi, wdrożenia patentu wspólnotowego, opracowania europejskiej karty innowacyjności, utworzenia europejskiej domeny internetowej „eu”, stworzenia bardzo szybkiej sieci transmisji danych dla naukowców oraz do rozwoju treści europejskich [w Internecie].

Równocześnie należy rozwijać politykę, dzięki której będzie możliwy równy udział wszystkich w społeczeństwie informacyjnym, co pozwoli zapobiec pojawieniu się nowych elementów dyskryminacji. Należy to osiągnąć poprzez zapewnienie wszystkim szkołom europejskim dostępu do Internetu i obniżenie kosztów korzystania z tego systemu oraz tworzenie i wspieranie przez kapitał wysokiego ryzyka innowacyjnych przedsiębiorstw.

Szczególne uwagi należy poświęcić sprawie ukształtowania w samym centrum społeczeństwa wiedzy prawdziwie otwartego na świat europejskiego obszaru badań.

2. Wzmocnić spójność społeczną

Pragnienie wzmocnienia europejskiego modelu społecznego znajdzie wyraz w przyjęciu **europejskiej agendy socjalnej**, która zostanie przedstawiona Radzie Europejskiej w Nicei. Jej powstanie będzie związane z aktywnym dialogiem społecznym na płaszczyźnie europejskiej i powinno zapewnić osiągnięcie, w najbliższych 5–10 latach, odczuwalnego i spójnego postępu w kierunku poprawy poziomu sprawiedliwości społecznej w Unii.

Ochrona praw pracowników w przedsiębiorstwie i poprawa ich warunków pracy, w szczególności zaś przestrzeganie zasady równości mężczyzn i kobiet, powinny zostać podniesione na wyższy poziom. W tym względzie Francja pragnie osiągnąć postęp w negocjacjach nad dyrektywą w sprawie informowania i konsultowania pracowników na szczeblu krajowym.

Walka z marginalizacją społeczną będzie przedmiotem szczególnej troski francuskiej Prezydencji i powinna znaleźć odzwierciedlenie w ustaleniu wspólnych celów w przeciwdziałaniu temu zjawisku, jak również podjęciu szczególnych przedsięwzięć w sprawach dostępu do opieki i zamieszkania.

B. EUROPA BLIŻSZA SWYCH OBYWATELI

Zacieśnienie więzi między Unią i jej obywatelami, a tym samym wzmocnienie ich przychylności w stosunku do tzw. projektu europejskiego, wymaga przede wszystkim podjęcia określonych kroków oraz zainicjowania polityki ściślej powiązanej z codziennymi problemami Europejczyków.

1. Konsolidacja wspólnoty wartości i kultur leżącej u podstaw Unii Europejskiej

- Na spotkaniu Rady Europejskiej w Nicei przez przyjęcie Karty Podstawowych Praw Unii Europejskiej należy wzmocnić poczucie przynależności do wspólnoty wartości i przychylność dla tzw. projektu europejskiego, jaki będzie realizowany zgodnie z tą Kartą.
- W tym samym duchu, zgodnie z postanowieniami Rady Europejskiej w Lizbonie, należy przystąpić do usuwania przeszkód ograniczających mobilność studentów, nauczycieli wszystkich szczebli systemu edukacji i naukowców. W tym celu Prezydencja francuska

będzie dążyła podczas szczytu w Nicei do przyjęcia Planu działań na rzecz ukształtowania Europy opartej na wiedzy.

2. Europa, która odpowiada na problemy swych obywateli

Prezydencja francuska w kilku dziedzinach uznawanych przez nią za priorytetowe podejmie konkretne inicjatywy, które w jej zamyśle mogą pozytywnie wpłynąć na codzienne życie obywateli Unii. Są to:

- **zdrowie, warunki życia i ochrona konsumentów** – poprzez stworzenie warunków niezbędnych do powołania niezależnego organu ds. żywności (w myśl propozycji Komisji Europejskiej), poczynienie postępów w dyskusji na temat wprowadzenia w życie zasady ostrożności, podjęcie konkretnych działań w dziedzinie ochrony środowiska, np. walka z efektem cieplarnianym;
- **bezpieczeństwo przewozów** – poprzez zachęcanie do przyjęcia różnego rodzaju środków na rzecz poprawy bezpieczeństwa przewozów morskich (wzmocnienie wspólnotowych kontroli statków i przyjęcie skuteczniejszych zasad odpowiedzialności przewoźników);
- **europejska polityka azylowa i imigracyjna** – poprzez zapewnienie realizacji wniosków końcowych z posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere, w szczególności w sprawach związanych z wydawaniem kart zezwalających na długi pobyt, sankcji stosowanych wobec stron odpowiedzialnych za nielegalną imigrację, w zakresie ujednoczenia warunków przyjmowania ubiegających się o azyl oraz wzmocnienia współpracy policji w dziedzinie bezpieczeństwa osób i majątku. Prezydencja francuska będzie ponadto dążyła do pełniejszego uwzględnienia przyczyn przepływu ludności, co można osiągnąć przez rozwój polityki uzgodnionej z państwami pochodzenia imigrantów oraz zapewniając integrację obcokrajowców legalnie zamieszkałych w państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- **wdrożenie europejskiego obszaru sądowiczego** – opierając się na wnioskach końcowych z Tampere, Prezydencja francuska będzie dążyła do ustanowienia środków zmierzających do wzajemnego uznawania orzeczeń i postanowień w sprawach cywilnych i karnych oraz do utworzenia EUROJUST, a także europejskiej sieci sądowiczej;
- **walka z narkotykami** – poprzez wspieranie europejskiej współpracy, w szczególności tych jej elementów, które skuteczniej zapobiegają nowym postaciom narkomanii, oraz poprzez zwalczanie nielegalnego przemytu narkotyków;
- **euro** – poprzez dbałość o systematyczne informowanie opinii publicznej na temat wprowadzenia monet i banknotów euro, co nastąpi na kilka miesięcy przed tym faktem;
- **sport** – poprzez zaproponowanie swym partnerom podjęcia inicjatyw, których celem będzie wzmocnienie ogólnoeuropejskich działań zwalczających doping oraz doprowadzenie do uznania społecznej roli sportu i jego szczególnego charakteru.

C. PRZYGOTOWAĆ ROZSZERZENIE UNII I WZMOCNIĆ POZYCJĘ EUROPY W ŚWIECIE

1. Skuteczniejsze instytucje w perspektywie rozszerzonej Europy

Reforma instytucji europejskich

Konferencja Międzyrządowa w sprawie reformy instytucji europejskich odegra zasadniczą rolę, powinna bowiem zapewnić skuteczne działanie instytucji unijnych w perspektywie

przyszłego rozszerzenia. Prezydencja francuska uczyni, co tylko możliwe, by uczestnicy Konferencji osiągnęli satysfakcjonujące porozumienie w grudniu podczas spotkania Rady Europejskiej w Nicei.

Konferencja powinna odpowiedzieć na pytania nie rozstrzygnięte przez Traktat Amsterdamski: jaki powinien być skład i jaka powinna być organizacja Komisji Europejskiej w perspektywie rozszerzonej Europy? Jak należy rozdzielić głosy w Radzie Unii między państwa członkowskie, aby zapewnić Radzie należyłą legitymizację podejmowanych przez nią decyzji? Jaka równowaga powinna istnieć między głosowaniem z zastosowaniem kwalifikowanej większości głosów a głosowaniem z przyjęciem zasady jednomyślności, bowiem stosowanie jedynie tej drugiej zasady mogłoby doprowadzić do paraliżu Unię liczącą 27 lub 28 państw członkowskich.

Konferencja powinna również osiągnąć porozumienie w sprawie innych równie ważnych dla przyszłości tematów, takich jak reforma unijnego systemu sądownictwa oraz dostosowanie wielkości i składu instytucji unijnych do przyszłego rozszerzenia Unii. Jednak, by w rozszerzonej Europie proces integracji europejskiej mógł dalej skutecznie przebiegać, Konferencja powinna przede wszystkim usprawnić mechanizm wzmocnionej współpracy, jaki został ustanowiony w Traktacie Amsterdamskim, a który pozwala zainteresowanym państwom członkowskim zintensyfikować działania na rzecz integracji. Tryb ten musi funkcjonować i bardziej elastycznie, i bardziej skutecznie, tak by jego rola w przyszłości – co jest bardzo prawdopodobne – była kluczowa.

We wszystkich tych sprawach, podstawowych dla budowy Europy, Prezydencja francuska będzie dążyła do wielopłaszczyznowego porozumienia między wszystkimi państwami członkowskimi, przy czym najistotniejszym celem powinno być skuteczne i praworządne funkcjonowanie Unii w perspektywie jej przyszłego rozszerzenia.

Równoległe do reformy unijnych instytucji, która wymaga zmian w Traktatach, szczególny wysiłek należy skupić na poprawie funkcjonowania instytucji europejskich, zwłaszcza zaś Rady UE i Komisji Europejskiej. Zadaniem Prezydencji francuskiej będzie wdrożenie po raz pierwszy listy struktur Rady, przyjętej przez Prezydencję portugalską, oraz troska o zgodność przebiegu procesu decyzyjnego w Radzie UE z operacyjnymi zaleceniami przyjętymi w Helsinkach. Prezydencja francuska (we współpracy z Sekretariatem Generalnym) powinna zaproponować zmiany w metodach pracy Rady UE w ramach procedury współdecydowania.

Prezydencja francuska będzie wspierała, w ramach kompetencji Rady, działania na rzecz zreformowania Komisji Europejskiej.

Proces rozszerzenia

Obszar pokoju, jakim stała się Unia Europejska, należy rozszerzyć na całą Europę, tak by zapewnić jej stabilność. Rozszerzenie Unii o państwa kandydujące jest podstawowym elementem tego procesu. Francja powinna wykorzystać okres swego przewodnictwa, by poczynić postępy w negocjacjach, w zależności jednak od poziomu przygotowania każdego z państw kandydujących. Rada ds. Ogólnych mogłaby poprowadzić i nadać kierunek debacie w tej sprawie, a także wymienić, w szczegółowej dyskusji, poglądy na temat stanu zaawansowania negocjacji.

Dialog z państwami kandydującymi mógłby być kontynuowany na posiedzeniach Konferencji Europejskiej zarówno na poziomie ministrów odpowiedzialnych za sprawy europejskie, jak

i na szczelbu głów państw lub szefów rządów; jednocześnie na początku października zostaną zorganizowane dwa seminaria na szczelbu eksperckim – jedno w Pradze, dotyczące audio-wizualnych środków przekazu, drugie w Bratysławie, w sprawie Układu z Schengen.

Jeśli chodzi o kraje, z którymi negocjacje rozpoczęto w 1998 r., Prezydencja francuska będzie dążyła do tymczasowego zakończenia możliwie największej liczby rozdziałów negocjacyjnych oraz do kontynuowania negocjacji w rozdziałach, które nie zostaną zamknięte.

Co się zaś tyczy sześciu kandydatów z tzw. grupy helsińskiej, będzie można rozpocząć nową serię rozdziałów negocjacyjnych, a niektóre rozdziały otwarte w okresie Prezydencji portugalskiej mogłyby zostać wstępnie zamknięte.

Zgodnie z wnioskami końcowymi Rady Europejskiej z Helsinek, Prezydencja francuska zadba o stosowanie zasady różnicowania oraz o wzmocnienie związku między prowadzeniem negocjacji a skutecznym wdrażaniem wspólnotowego *acquis* przez każde z państw kandydujących.

Wszystkie te aspekty należy zatem połączyć w taki sposób, by dla każdego z państw [kandydujących] można było sporządzić raport podsumowujący negocjacje, precyzując tym samym podstawowe wątpliwości i trudności, jakie pojawiły się w ciągu minionych dwóch lat, oraz przyjąć metodę kontynuowania negocjacji. Podsumowanie to należy włączyć do wniosków końcowych Rady Europejskiej w Nicei.

Jeśli chodzi o realizację układów stowarzyszeniowych, to [podczas Prezydencji francuskiej] zbiorą się Rady Stowarzyszenia: z Bułgarią, Węgrami, Polską i Czechami oraz Komitety Parlamentarne: z Estonią, Litwą, Łotwą, Rumunią, Słowacją i Słowenią.

W sprawach dotyczących Turcji Prezydencja rozpocznie prace prowadzone przez Radę UE na rzecz przyjęcia *Partnerstwa dla Członkostwa*, a w ramach podkomitetów Rady Stowarzyszenia rozpocznie się analityczny przegląd *acquis*. Prezydencja francuska zadba również o przestrzeganie zobowiązań podjętych przez Unię w sprawie finansowego wsparcia dla Turcji, ze względu na ustanowienie jednolitych ram skupiających wszystkie instrumenty pomocy dla tego państwa; w szczególności Prezydencja będzie dążyła do umożliwienia przyjęcia decyzji finansowych, których celem będzie wsparcie gospodarczego i społecznego rozwoju Turcji. Dzięki temu Rada Europejska w Nicei będzie mogła się zapoznać z postępem osiągniętym w procesie wdrażania wniosków końcowych Rady z Helsinek.

2. Budowa Europy bezpieczeństwa i obrony oraz potwierdzenie wspólnej polityki zewnętrznej

- Silniejsza Europa na międzynarodowej scenie wymaga rozszerzenia obszaru bezpieczeństwa i obrony Unii Europejskiej. W tej perspektywie Prezydencja francuska wyznacza sobie następujące cele:
 - wzmocnienie zdolności militarnych poprzez skonkretyzowanie narodowych zobowiązań celów określonych w Helsinkach w kwestii wspólnych, europejskich zdolności [obronnych],
 - przygotowanie przejścia do ostatecznego ustanowienia politycznych i wojskowych struktur Europy obrony,
 - kontynuowanie prac na rzecz wzmocnienia cywilnych instrumentów zarządzania sytuacjami kryzysowymi

Prezydencja francuska będzie dążyła do **rozwoju strategicznego partnerstwa Unii z jej sąsiadami**, w szczególności z Rosją (w październiku w Paryżu odbędzie się spotkanie na szczycie UE-Rosja), z Ukrainą (na 15 września przewidziane jest spotkanie na najwyższym szczeblu w Paryżu) oraz z państwami regionu Morza Śródziemnego, poprzez zorganizowanie, jeśli okoliczności na to pozwolą, szczytu eurośródziemnomorskiego, który mógłby się odbyć po spotkaniu na szczeblu ministerialnym w Marsylii, nazwanym „Barcelona IV”, a przewidzianym na 13 listopada. Francja proponuje również spotkanie na szczycie między Unią a państwami położonymi w zachodnim rejonie Bałkanów.

Przybierając postać tzw. szczytów, odbędzie się też kilka innych ważnych spotkań organizowanych przez Prezydencję francuską z głównymi partnerami Unii: w Japonii (Tokio, 19 lipca), z ugrupowaniem ASEM (Seul, 20–21 października), z Chinami (Pekin, 23 października), ze Stanami Zjednoczonymi (Waszyngton, 18 grudnia) oraz z Kanadą (Ottawa, 19 grudnia).

3. Bardziej aktywna rola Unii w regulowaniu gospodarki międzynarodowej

Prezydencja francuska będzie dążyła do aktywnego uczestnictwa Unii w inicjatywach na rzecz wzmocnienia stabilności międzynarodowego systemu monetarnego i finansowego.

Największa uwaga zostanie poświęcona działaniom związanym z walką z przestępczością finansową; w tym kontekście planuje się przyjęcie, między innymi, zmienionej dyrektywy w sprawie walki z procederem prania brudnych pieniędzy. Współpraca ministrów gospodarki, spraw wewnętrznych i sprawiedliwości przyczyni się do osiągnięcia postępu w tej dziedzinie.

Prezydencja będzie również czuwać nad przedsięwzięciami Unii związanymi z otwarciem **nowej, globalnej rundy wielostronnych negocjacji w ramach WTO**. Na podstawie ustalonych przez wszystkie kraje członkowskie wytycznych Prezydencja będzie dążyła do uwzględnienia podczas nowej rundy oczekiwań społeczeństwa obywatelskiego oraz krajów rozwijających się – w perspektywie kontrolowanego procesu globalizacji. Prezydencja przedstawi swym partnerom inicjatywy zmierzające do poprawy funkcjonowania WTO oraz przejrzystości jej procedur.